

Lisää Hepr. 12:sta?
www.sley.fi/luennot/Raamattu/UT/Hepr/12-13PH.htm

Arvoisa Sisärengaslainen,

Luvussa kaksitoista kirjeen kirjoittaja rohkaisee kestäämään vaikeuksissa ja selittää kärsimysten merkitystä.

Kysymyksiä, esirukousaiheita yms. voit lähettää osoitteeseen pastori@tunti.com.

Kun siis ympärillämme on todistajia kokonainen pilvi, pankaamme pois kaikki mikä painaa ja synty, joka niin helposti kietoutuu meihin. Juoskaamme sinnikkäästi loppuun se kilpailu, joka on edessämme (Hepr. 12:1)

Kirjoittaja vertaa kristittyjä kilpajuoksijoihin (vrt. 1. Kor. 9: 24-26; Fil. 3:14). Edellisessä luvussa mainitut Vanhan liiton pyhät ovat katsomossa rohkaisemassa meitä omalla esimerkillään, ja nyt on meidän vuoromme juosta maaliin asti.

Kilpajuoksija ei kannu mukanaan mitään ylimääräistä painoa eikä varmasti kiedo

köyttä jalkojensa ympäri. Meitä kehoitetaan samoin panemaan pois kaikki turha painolasti, joka painaa omallatunnolla ja luopumaan synnistä, joka saa meidät kaatumaan. Synnistä luopuminen on toisaalta sen tietoista vastustamista ja toisaalta sen tunnustamista ja anteeksi uskomista.

katse suunnattuna Jeesukseen, uskomme perustajaan ja täydelliseksi tekijään. Edessään olleen ilon tähden hän häpeästä välittämättä kesti ristillä kärsimykset, ja nyt hän istuu Jumalan valtaistuimen oikealla puolella. Ajatelkaa häntä, joka kesti syntisten ankaran vastustuksen, jotta ette menettäisi rohkeuttanne ja antaisi periksi. (Hepr. 12:2-3)

Jeesus juoksee edellämme, ja meitä kehoitetaan katsomaan häneen, ei itseemme. Edelleen kirjoittaja muistuttaa lukijoitaan siitä, että Jeesuskin kärsi kovat kärsimykset

ja kulki niiden kautta Jumalan luo. Jeesuksen seuraamiseen kuuluu osallisuus hänen kärsimyksiinsä mutta sitten myös hänen kirkkauteensa.

Vielä te ette ole joutuneet vuodattamaan vertanne taistelussa syntiä vastaan. Te olette unohtaneet tämän sanan, joka rohkaisee teitä kuin isä poikiaan:

- Älä väheksy, poikani, Herran kuritusta, älä masennu, kun hän ojentaa sinua - jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa, hän lyö jokaista, jonka pojakseen ottaa. (Hepr. 12:4-6)

Tässä paljastuu jotain kirjeen vastaanottajien tilanteesta: vielä eivät vainot ole niin ankarat, että kukaan olisi joutunut vuodatamaan verta, siis kuolemaan marttyyrikuolemaa. Kirjoittaja haluaa myös avata uuden

näkökulmaan vainoihin: ne ovat Jumalan kasvattavaa kuritusta. Kirjoittaja siteeraa Vanhan testamentin sananlaskua (Sananl. 3:11).

Teidän kärsimyksenne on kasvatusta: Jumala kohtelee teitä omina poikinaan. Onko sellaista poikaa, jota isä ei kurittaisi? Jos te siis olette jääneet vaille kuritusta, josta kaikki muut ovat osansa saaneet, te olette äpäriä, ette laillisia lapsia. Kun maalliset isämme kurittivat meitä, me emme tohtineet vastustaa. Vielä paljon suurempi syy meillä on alistua taivaallisen Isämme tahtoon, sillä se takaa meille elämän. Isämme kurittivat meitä vain lyhyttä aikaa varten ja niin kuin heistä näytti hyvältä, mutta Jumalan kuritus koituu meidän todelliseksi parhaaksemme: me pääsemme osallisiksi hänen pyhydestään. (Hepr. 12:7-10)

Kärsimykset todistavat omalta osaltaan siitä, että kirjeen vastaanottajat ovat Jumalan lapsia. Ne myöskin kasvattavat Jumalan omina ja ovat siinä mielessä tarpeellisia

pelastustakin ajatellen. Liian helppo elämä vie usein eroon Jumalasta ja vaikeudet taas ajavat etsimään apua häneltä.

Vaikka kuritus ei sitä vastaan otettaessa koskaan tunnu iloiselta vaan ikävältä asialta, se lopulta antaa näin valmennetuille hedelmänsä: rauhan ja vanhurskauden. Oikaiskaa siis hervonneet kätenne ja halvaantuneet polvenne! ”Kulkekaa suorja polkuja”, jottei ontuva jalka menisi sijoiltaan vaan pikemminkin parantuisi. (Hepr. 12:11-13)

Kirjoittaja ymmärtää hyvin sen, että Herran kurituksen positiivista merkitystä on vaikea ymmärtää kärsimysten keskellä, mutta hän yrittää kuitenkin saada lukijansa katsomaan eteenpäin ja näkemään, että kaikella, mitä

Jumala meidän elämäämme antaa, on lopulta hyvä tarkoitus. Jos sen osaisi uskoa, ei kärsimyksen kestäminen olisi niin vaikeaa.

Tavoitelkaa rauhaa kaikkien kanssa ja pyrkikää pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa. Pitäkää huoli siitä, ettei yksikään hukkaa Jumalan armoa eikä mikään katkeruuden verso pääse kasvamaan ja tuottamaan turmiota, sillä yksikin sellainen saastuttaa monet. Katsokaa, ettei joukossanne ole ketään siveettömästi elävää tai maailmallista, sellaista kuin Esau, joka yhdestä keitosta myi esikoisuutensa. Tehän tiedätte,

että kun hän myöhemmin halusi siunauksen itselleen, hänet hylättiin. Hän ei saanut tilaisuutta parannukseen, vaikka hän sitä itkien anoi. (Hepr. 12:14-17)

Seurakuntaa kehoitetaan keskinäiseen yhteyteen ja toinen toisestaan huolen pitämiseen. Usko ei ole vain yksityisasia, vaan meillä on vastuu toinen toisistamme. Erityisesti minun on pidettävä huolta siitä, etten vain minä olisi aiheuttamassa sitä, että joku toinen hukkaa Jumalan armon.

Vielä kirjoittaja muistuttaa Esaun varoittavasta esimerkistä. Esau möi esikoisoikeutensa veljelleen Jakobille halvasta hinnasta (1. Moos. 25:29-34). Samoin tekee se, joka luopuu uskostaan ja kieltää Kristuksen ajatellen siten saavansa helpomman elämän.

Ette te ole tulleet käsin kosketettavan, tulta suitsevan vuoren juurelle, sinne, missä oli synkkä pilvi, pimeys ja myrskytuuli, ette sinne, missä kuultiin torventoitotus ja ääni, joka puhui niin, että kaikki pysyivät päästä kuulemasta enempää. He eivät kestäneet määräystä: ”Jokainen, vaikkapa eläinkin, joka koskettaa vuotta, on kivitettävä hengiltä.” Se näky oli niin pelottava, että Mooseskin sanoi: ”Minä pelkään ja vapisen.” (Hepr. 12:18-21)

Kirjoittaja rohkaisee lukijoitan muistuttamalla, että me emme enää elää vanhassa liitossa. Vanhaa liittoa kuvaa Siionin vuori, jolla Jumala antoi lain

Mooseksen välityksellä Israelin kansalle. Vanhaan liittoon ja jo sen solmimiseen liittyi sellainen Jumalan pyhyyden pelko, joka esti kansaa lähestymästä Jumalaa.

Ei, te olette tulleet Siionin vuoren juurelle, elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin luo. Teidän edessänne on tuhansittain enkeleitä ja juhlaa viettävä esikoisten seurakunta, ne, joiden nimet ovat taivaan kirjassa. Siellä on Jumala, kaikkien tuomari, siellä ovat perille päässeiden vanhurskaiden henget, ja siellä on uuden liiton välimies Jeesus ja vihmontaveri, joka huutaa, mutta ei kosta niin kuin Abelin veri. (Hepr. 12:22-24)

Uutta liittoa kuvaamassa on Siionin vuori, jolle Jerusalemin on rakennettu, joka taas on taivaallisen Jerusalemin vertauskuva. Kirjoittaja viittaa tässä erityisesti seurakunnan jumalanpalvelukseen. Siinä me tulemme Jumalan eteen Jeesuksen veren – hänen ristillä aikaansaamansa sovinnon – turvissa. Uudessa liitossa voimme siis lähestyä pyhää Jumalaa.

Jumalanpalveluksessamme yhdymme taivaalliseen jumalanpalvelukseen yhdessä enkeleitten ja jo perille päässeitten uskovien kanssa. Luterilaisen kirkon ehtoollisliturgiassa rukoilemme: ”... me yhdessä taivaan joukon ja kaikkien pyhien kanssa kiitämme ja ylistämme sinun mimeäsi.”

Varokaa torjumasta häntä, joka puhuu! Kun isät Siinailla torjuivat hänet, joka ilmoitti tahtonsa maan päällä, he eivät päässeet rangaistuksesta. Vielä huonommin käy meidän, jos käännämme selkämme hänelle, jonka sanat tulevat taivaasta. Hänen äänensä pani silloin maan järisemään, ja nyt hän on luvannut:

- Vielä viimeisen kerran minä panen maan järkkymään, enkä vain sitä, vaan myös taivaan. (Hepr. 12:25-26)

Jumala on kuitenkin yhä edelleen pyhä Jumala, ja siksi seuraus siitä, jos käännämme hänelle selkämme ja hylkäämme evankeliumin, on kauhea. Jo kirjeen toisessa luvussa kirjoittaja

muistutti siitä, että uuden liiton hylkääjän rangaistus on vielä kovempi kuin vanhan liiton (Hepr. 2:2-4), ja nyt hän toistaa ajatuksen.

Sanat "vielä viimeisen kerran" tarkoittavat sitä, että kaikki luotu järkkyy ja siirtyy sijoiltaan, jotta se, mikä ei järky, pysyisi paikallaan. Me saamme valtakunnan, joka ei järky. Olkaamme sen vuoksi kiitollisia, kiittäkäämme Jumalaa ja palvelkaamme häntä hänen tahtonsa mukaisesti, kunnioituksen ja pyhän pelon tuntein, sillä meidän Jumalamme on tuhkaksi polttava tuli. (Hepr. 12:27-29)

Jumalan pyhyyteen ja kaikkivaltiuteen liittyy se, että hän kerran järkyttää kaiken luodun. Samasta puhuu esim. 2 Piet. 3:10-13. On kuitenkin jotain, mikä ei järky, nimittäin Jumalan oma valtakunta, jonka kansalaisia me saamme jo nyt uskossa olla.

On myös jotain muuta järkkymätöntä: Jeesus sanoi taivaan ja maan katoavan, mutta hänen sanansa pysyvän (Matt. 24:35). Siksi meitä kehoitetaan rakentamaan elämämme ja uskomme Jumalan sanan varaan – se kestää.

Pähkäiltävää:

- Mitä on Jeesukseen katsominen?
- Miten voisimme pitää huolta toisistamme seurakunnassa?

Ville Auvinen